

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **P. T. X.**, nar. XX. YY. XXXX, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, adresa pro doručování: P., K. proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 3 (dříve Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2), **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 22.7.2010, č.j. CPR-7966-1/ČJ-2010-9CPR-C233**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22.7.2010, č.j. CPR-7966-1/ČJ-2010-9CPR-C233, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu, pracoviště Chodov ze dne 1.4.2010 pod č.j. CPPH-067240/CI-2009-60 o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně vytýká správním orgánům, že rozhodly nezákonně, neboť nerespektovaly základní zásady správního řízení a to zejména zásadu řádného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zásadu, aby přijaté řešení (tedy rozhodnutí) odpovídalo okolnostem daného případu.

Žalobkyně poukázala na to, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podala z důvodu, že je rodinnou příslušnicí občana EU, svého manžela, pana N. Q., českého státního občana. Předtím podala žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu sdílení společné domácnosti se svým známým, panem N. T.. Je pochopitelné, že v situaci, kdy se vdala za občana EU, vzala původní žádost zpět a podala žádost novou, z důvodu rodinné příslušnosti k občanu EU. Toto jednání ale správní orgány zcela nepochopitelně vyhodnotily jako účelové. Žalobkyně ale neměla potřebu ani úmysl uzavírat účelové manželství, neboť měla podanou žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu z důvodu sdílení společné domácnosti s panem N. T. a byla oprávněná legálně pobývat na území ČR. Stav věci, ze kterého vycházel správní orgán při své rozhodování byl zjištěn na základě neobjektivních poznatků. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného považuje za nezákonné z důvodu nerespektování zásady materiální pravdy, ale zároveň za nepřezkoumatelné, pro jeho neurčitost.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti dle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poukázal na svůj závěr, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvody které vedly k zamítnutí předmětné žádosti jsou zcela jasné a přesvědčivé. Závěrem navrhl, aby soud danou žalobu zamítl.

Soud ve věci samé rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.r.s., neboť žádný z účastníků se v soudem určené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu, obsahující tento zamýšlený postup, a proto má soud za to, že oba účastníci s tímto postupem souhlasili.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé tyto podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 13. 7. 2009 žádost o potvrzení o přechodném pobytu za účelem sloučení s občanem ČR, s manželem panem N. Q.. K žádosti přiložila úředně ověřenou kopii oddacího listu, ze které vyplývá, že uzavřela dne 2. 6. 2009 sňatek s panem N. Q.

Dne 13.7.2009 bylo zahájeno správní řízení. Dne 24.8.2009 byl vyslechnut pan N. Q., který při výslechu uvedl, že manželka přijela do ČR v prosinci na turistické vízum, na návštěvu za dcerou, byla přihlášená v Karlových Varech. On chtěl, aby zůstala v ČR, o v té době pracoval v továrně v Chrudimi. Manželka podala sama žádost o prodloužení víza v Praze. S manželkou bydlí 6 – 7 měsíců, po celou dobu žijí společně. Osobu N. T. nezná. S manželkou se seznámil o vánočních svátcích v Libuši v roce 2008, byli hosté na návštěvě u známých. On pracoval v Chrudimi, bydlel tam. Na víkendy jezdil do Prahy nepravidelně, jednou za dva týdny. Na začátku dubna se rozhodli uzavřít manželství, svatbu navrhl on. Věděl o tom, že manželce byl dne 21. 5. 2009 udělen výjezdní příkaz pro opuštění území, ale on nechtěl, aby odjela. Na svatbě byli pouze oni dva, na oslavě asi kolem 15-ti lidí, na obřadu 5 lidí. Za svědka mu byl kamarád pan H., manželce paní T. V ČR je 23 let, je rozvedený má jednoho syna, matka syna bydlí v Pardubicích. Celkem má tři děti. Je stále trestně stíhán, ale je nevinný. Ve vazbě byl od 17. 9. 2007 do 5. 8. 2008. Manželka má dceru, která má dvě děti, 5 let a 2 roky a má manžela – D. Manželky rodinu zná, setkávají se v Hostivaři a Libuši.

Manželka nebyla rozvedená, ale je vdova. Uvedl, že manželka je doma, chtěli by se přestěhovat do Mostu a manželka by se chtěla starat o jeho syna. K dotazu, co dělali den před výsledkem, uvedl, že byl v tržnici sám, když se vrátil, přijela dcera s rodinou. Večer seděl u počítače, manželka koukala na TV. Dále uvedl, že bydlí v domě, ten je dvoupatrový, v domě je pět místností, mají jednu místnost, bydlí jich tam šest. Veškeré zařízení mají v Mostu, tady mají ložnici, skříň a psací stůl. K dotazu, kde bere manželka peníze na obživu uvedl, že on jí peníze žádné nedává, ona má svoje peníze, neví, kolik manželka utratí. K dotazu, co měli včera k večeři uvedl, že nudle, hovězí a slepičí maso, vařila paní K. společně s manželkou. K letence do Vietnamu nejprve uvedl, že manželka letenku nemá, pak se opravil, že ji asi má, že to pro ně není žádný problém. Následně uvedl, že nemá rezervaci, ani letenku. závěrem pak uvedl, že problém by byl kdyby manželka se měla odstěhovat, chtěli společně odjet navštívit rodiče do Vietnamu, pak se chtěli přestěhovat do Mostu a s tím, že by se tam manželka starala o jeho syna, který potřebuje podporu.

Žalobkyně při výslechu uvedla, že přijela do republiky dne 26. 12. 2008 na pozvánku dcery. Neodcestovala po skončení platnosti víza proto, že návštěva na tři měsíce byla dle dcery málo a ta pak zařídila prodloužení. Po té, co skončila platnost, podala žádost o prodloužení platnosti víza na Praze 4, žádost podala kvůli dceři, chtěla zůstat s dcerou. Žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti podávala dcera, ona to nepochopila. Osobu N. T. zná, bydleli společně, ale neví kde, jestli v Praze nebo Karlových Varech. Potkali se v Praze, neví na jaké adrese bydleli. Bydleli spolu skoro dva měsíce. Když přiletěla do ČR potkala svého současného manžela, ale neměli žádný vztah. Po té potkala N. T. v Sapě, seznámila je dcera, ale žádný milostný vztah mezi nimi nebyl. S manželem se seznámili v Praze asi měsíc po příjezdu, sešli se na oslavě. Kdy se rozhodli, že uzavrou sňatek neví, manžel navrhl svatbu, potom ji požádal o ruku. Sňatek uzavírali v Lomu, manžel žije blízko Lomu, proto byla svatba tam. Území neopustila proto, že měli dojednaný termín svatby, na svatbě byl 6 – 7 hostů, za svědka měla paní T. a manžel pana H., manžel dcery. Manžel žije v republice 20 let se synem, který se narodil 1994, syn chodí do školy, neví kam. Manžel má jen jednoho syna. O jeho rodině nic neví, o tom, že manžel byl trestně stíhán ví, ale neví proč, nezajímá ji to. Zda byl ve vězení, neví. Žalobkyně uvedla dále, že má jednu dceru, která má dvě děti a manžela, ona sama je celý den doma, vaří, chodí ven, hlídá dcery, děti. Ona je celé dny doma, vaří, chodí ven a hlídá dceři děti. Manžel pracuje v Sapě, chystá se založit firmu, pracuje s novinami. K tomu, co dělali o víkendu, uvedla, že byli nakupovat v Sapě a večer se dívali na televizi, pak šli spát v půl jedenácté. Manžel je dlouho rozvedený, pokud jde o peníze, manžel jí dává peníze, neví kolik přesně, dostává je podle potřeby. Za jídlo utratí kolem 200 Kč, letenku má koupenu do Vietnamu, kupovala ji v Sapě, platil ji manžel. Stála kolem 16.500 – 17.000,- Kč. O tom, že má koupenu letenku, manžel ví. Závěrem uvedla, že by chtěla zůstat blízko manžela a dcery, aby jí mohla pomáhat. a starat se.

Dne 22. 9. 2009 byly vyslechnuta dcera žalobkyně, která uvedla, že N. T. byl pouze přítel maminky, ta s ním neměla žádný vztah. Prála by si, aby maminka mohla v Čechách zůstat.

Rozhodnutím ze dne 1.4.2010 byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítnuta. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a podklady, ze kterých vycházel při rozhodování ve věci, a dospěl k závěru, že je zcela nemožné, aby lidé, kteří spolu žijí jako manželé nevěděli, jak tráví společný víkend, jaký způsobem hospodaří s financemi, zejména pokud se jedná o tak velkou položku, jako je letenka do Vietnamu. Dle názoru správního orgánu je rovněž zcela nemožné, aby manželé nevěděli, zda jeden z nich hodlá odcestovat z území ČR, zejména pokud jeho

odjezd souvisí s povolením k pobytu. Jako závažná nevědomost se správnímu orgánu jeví taktéž plánování budoucnosti, jako je stěhování a péče o dítě jednoho z manželů. Správní orgán konstatoval, že do protokolu výsledku žalobkyně uvedla, že neví, kdy přesně končila platnost víza, na jehož základě přicestovala do ČR, ale dcera že říkala, že návštěva na tři měsíce je málo, tak si zařídila prodloužení. Dcera do protokolu uvedla, že chtěla, aby mohla žalobkyně zůstat déle v ČR, protože ve Vietnamu byla osamělá. Do protokolu dále uvedla, že manžel má pouze jedno dítě, on uvedl, že má tři, že jí manžel dává peníze na obživu, a to podle potřeby, a že za jídlo utratí kolem 200 Kč. Manžel ale uvedl, že peníze na obživu nedává, že žalobkyně má svoje peníze, neví kolik žalobkyně utratí za jídlo, protože nakupuje jenom pro sebe. Na otázku trávení víkendu odpověděla, že byli společně nakupovat v Sapě, manžel uvedl, že o víkendu byl v tržnici sám. Účastníci se neshodli ani v otázce, co měli před výsledkem večer k večeři, žalobkyně uvedla, že vařila vepřové závitky a manžel, že měli nudle s hovězím a slepičím masem a že vařila žalobkyně a paní K. Žalobkyně také uvedla, že má koupenou letenku do Vietnamu, protože ji končí dne 18. 9. 2009 vízum, že letenku platil manžel a stála 16 500 – 17 000 Kč. Na otázku, zda manžel ví, že letenku má koupenou odpověděla žalobkyně, že se jedná o rezervaci, za kterou neplatila. Manžel odpověděl, že žalobkyně letenku nemá, poté se opravil a řekl, že asi ji má, protože to pro žalobkyni není problém. Správní orgán dále konstatoval, že manžel do protokolu výsledku uvedl, že žalobkyně se chce starat o jeho syna a z toho důvodu, že se budou společně stěhovat do Mostu, kdežto žalobkyně nic takového do protokolu neuvedla, pouze uvedla, že chce dceři pomáhat s jejími dětmi. Ze všech těchto okolností správní orgán I. stupně dovodil, že manželství bylo uzavřeno pouze s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Tomuto faktu nasvědčují zejména skutečnosti zjištěné z provedených protokolů o výsledku účastníků správního řízení, když se v odpovědích na položené otázky objevily značné nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného sňatku. K tomuto závěru dospěl správní orgán i na základě odpovědi žalobkyně, že první žádost o povolení k přechodnému pobytu podala pouze s úmyslem prodloužit si pobyt na území ČR. V jednání správní orgán spatřuje účelové jednání. Správní orgán tak konstatoval, že manželství nenaplnilo definiční znaky v takové míře, jak jsou vymezeny, kromě norem morálních i mravních i v zákoně o rodině. Manželství bylo uzavřeno s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Při posuzování přiměřenosti společenského dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince vzal správní orgán s přihlédnutím k čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES Evropského parlamentu a Rady z 29.4.2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat na území členských států, v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť vztah žalobkyně k občanovi ČR, panu N. Q. nenaplní definici znaky manželství, tak, jak jej vymezuje zákon o rodině, ale že manželský vztah byl vytvořen pouze účelově s jediným cílem, a to s cílem získání povolení k pobytu. Jde tedy pouze o formální svazek, jehož zpřetrhání by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky. Z manželství se nenarodily žádné děti ani za jeho trvání nebyly žádné děti nezrušitelně osvojeny.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně zamítl předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že se účastnice řízení dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s účelem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství s N. Q.. K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu, ve které právní zástupce žalobkyně namítá, že stav věci správní orgán zjistil pouze na základě neobjektivních poznatků získaných pouze z vyjádření účastníků řízení

uvedl žalovaný, že správní orgán I. stupně využil oprávnění, které vyplývá z ustanovení § 69 odst. 3 zákon o pobytu cizinců, to je oprávnění vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný poukázal na to, že při sepisování protokolu byli účastníci řízení seznámeni s předmětem výslechu, byli poučeni o vážnosti sepisovaného protokolu, o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet i o důsledcích odmítnutí vypovědět a nepravdivé či neúplné výpovědi. Po takovémto poučení, které stvrdili účastníci svými podpisy, nelze tyto úkony považovat, jak namítá zmocněný zástupce účastnice řízení, za absurdní. Z provedených protokolů jsou zřejmé nesrovnalosti v odpovědích žalobkyně a jejího manžela na základní otázku týkající se společného soužití, hospodaření, rodinných vztahů, trávení společného večera, víkendu. Odvolací orgán se ztotožnil se závěrem orgánu I. stupně, že informace sdělené žalobkyní, tedy, že ani neví, kdy přesně skončila platnost víza k pobytu, že po uplynutí platnosti nevycestovala proto, že chtěla zůstat na území ČR a z toho důvodu také podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, ovšem nepochopila, za jakým účelem, protože vše zařizovala dcera, zakládají důvodné podezření, že na území ČR přicestovala již s úmyslem zde zůstat, a to i po skončení platnosti turistického víza.

K námitce žalobkyně, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho neurčitost, a že vydané rozhodnutí by mělo za následek vycestování účastnice řízení do rodné země, což je vzhledem k jejímu věku značně nepřiměřené, odkázal žalovaný na ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu s tím, že podkladem rozhodnutí mohou být veškeré důkazy, které mají mít konkrétní vypovídací hodnotu a jsou způsobilé z pohledu vypovídací hodnoty osvětlit, doložit a prokázat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu. Pokud jde o vycestování žalobkyně poukázal na to, že měla možnost na území ČR pobývat až do pravomocného ukončení správního řízení o předmětné žádosti, a to na základě výjezdních příkazů. Žalobkyně naposledy požádala správní orgán prvního stupně o výjezdní příkaz dne 12. 1. 2010, kdy jí byl udělen s platností do 10. 2. 2010. Následně, vycestovala-li, učinila tak ze své vůle a případnou újmu nelze přičítat správnímu orgánu.

Žalovaný pak odkázal na usnesení rady ES ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství a na článek 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 a konstatoval, že sňatek žalobkyně není nijak zpochybňován. Správní orgány se ale musí zabývat veškerými zjištěními skutečnostmi a důkazy a to nejen tím, zda bylo uzavřeno manželství, ale i tím, zda v řízení nejsou zjištěny důvody pro nevydání povolení k přechodnému pobytu. Na základě uzavřeného manželství totiž není správní orgán povinen udělit cizinci povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že sňatek byl uzavřen účelově, s cílem obejítí zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na novelu zákona o pobytu cizinců platnou od 1.1.2011. Žaloba byla podána dne 16.4.2009 proti Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, na Ministerstvo vnitra (ustanovení § 165 písmeno j/ zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném ode dne 1.1.2011), konkrétně dle ustanovení § 17a a 170b na organizační součást ministerstva Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Ministerstvo vnitra, konkrétně Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, považoval soud za žalovaný správní orgán toto ministerstvo.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se závěrem, že manželství žalobkyně s panem N. Q., českým státním občanem, bylo uzavřeno účelově, jelikož mělo sloužit k obcházení zákona, za účelem získání povolení k trvalému pobytu.

Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (správního řádu). Ustanovení § 2 správního řádu pak stanoví, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

V posuzované věci žalobkyně namítala, že správní úřady obou stupňů nezákonně, neboť nerespektovaly základní zásady správního řízení a to zejména zásadu řádného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zásadu, aby přijaté řešení (tedy rozhodnutí) odpovídalo okolnostem daného případu a že, které vydání rozhodnutí předcházelo, řízení byl stíženo vadami.

Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Z uvedeného právního ustanovení, na základě něhož bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, vyplývá, že zákonodárce ve snaze minimalizovat nežádoucí jednání – účelové uzavření manželství - cizinců (a občanů České republiky) začlenil do zákona o pobytu cizinců ustanovení, kterým hodlal zamezit tomu, aby byl cizincům udělován v České republice pobyt na základě takto uzavřeného manželství. Je zřejmé, že rozhodování o tom, kdo bude mít povolen pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území s ohledem na vlastní zájmy.

Z odůvodnění obou rozhodnutí v posuzované věci je patrné, že se správní úřady obou stupňů konkrétním jednáním žalobkyně podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry o jednání žalobkyně vycházejí z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o provedené dokazování podáním vyjádření oběma manželi i výsledkem svědkyně – dcery žalobkyně.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že pochybnosti, které správní úřady na základě provedeného dokazování získaly ohledně uzavření manželského svazku žalobkyně s N. Q., jsou pochybnostmi opodstatněnými. Příčiny a důvody těchto pochybností vyjádřily správní úřady obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí. Městský soud v Praze se domnívá, že správní úřady zcela správně a oprávněně rozhodly na základě zjištěných skutečností, když pro svá rozhodnutí měly dostatek relevantních informací, které bezpochyby odůvodňovaly rozhodnutí v uvedeném smyslu. Ve vztahu k zjištěnému skutkovému stavu pak Městský soud v Praze uvádí: Oprávněnost závěru o účelové uzavřeném sňatku za účelem získání povolení k trvalému pobytu, tj. o obcházení zákona, zcela jednoznačně vyplývá z mnoha správními orgány nashromážděných informací, které jednotlivě představují indicie tvořící ve svém souhrnu uzavřený okruh faktů, z něhož plyne jednoznačný a nespochybnitelný závěr. Manželství žalobkyně s panem N. Q. uzavřela dne 2.6.2009 v době, kdy jí byl již udělen výjezdní příkaz z důvodu ukončení předchozího řízení o přechodný pobyt. Výjezdní příkaz byl platný do 23.7.2009 a ještě před vypršením jeho platnosti podala žalobkyně dne 13.7.2009 novou žádost o přechodný pobyt, tentokrát z důvodu uzavření sňatku. Pochybnosti vzbuzuje i vlastní soužití žalobkyně a jejího manžela, neboť je skutečně nepravděpodobné, že by manželé neměli přehled o základních otázkách, které je nutno v každém řádně fungujícím manželství řešit. Žalobkyně se s manželem např. neshodla ve výpovědi o tak základní otázce, zda jí manžel dává peníze nebo zda si je vydělává sama. Takový nesoulad ve výpovědi manželů je u fungujícího manželství velmi překvapivý a spíše nasvědčuje nefunkčnosti takového manželství. Pokud k dotazu, kde bere manželka peníze na obživu manžel žalobkyně uvedl, že on jí peníze žádné nedává, ona má svoje peníze a že neví, kolik manželka utratí a žalobkyně na stejný dotaz uvedla, že manžel jí dává peníze, neví kolik přesně, dostává je podle potřeby. Tento i další rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela – rozpory ohledně společně tráveného času, společné večeře, ohledně koupě letenky, počtu dětí žalobce i důvodu, pro který chce žalobkyně setrvat na území ČR - správní orgány správně vyhodnotily tak, že manželství nenaplnuje definiční znaky manželství, tak, jak je

vymezuje zákon o rodině, ale že manželský vztah byl vytvořen pouze účelově s jediným cílem, a to s cílem získání povolení k pobytu a že jde tedy pouze o formální svazek

Ve vztahu k argumentaci žalobkyně, že neměla potřebu obcházet zákon za účelem získání povolení k trvalému pobytu uzavřením účelového sňatku, neboť měla podanou žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu z důvodu sdílení společné domácnosti s panem N. T., uvádí soud, že tato žádost prokazatelně podána byla, ale bez zřejmé naděje na úspěch, neboť v tomto případě žalobkyně sama uvedla, že její soužití s tímto mužem bylo pouze formální. Z takto popsaného jednání žalobkyně je jednoznačně patrná jeho účelovost, když žalobkyně sama uvedla, že s panem N. T. ji seznámila dcera, neboť nechtěla, aby musela maminka odcestovat, ale žádný vztah spolu neměli, pouze spolu bydleli. Nedokázala ani říct, zda spolu bydleli v Praze nebo v Karlových Varech. Takové soužití skutečně vyvolává důvodný dojem, že směřovalo pouze k tomu, aby mohla žalobkyně podat žádost o povolení k pobytu na území ČR. Je patrné, že žalobkyně činí veškeré kroky k tomu, aby mohla za každou cenu zůstat na území ČR. O tom svědčí i skutečnost, že žalobkyně manželství s N. Q. uzavírala v době, kdy již věděla, že je povinna odcestovat na základě výjezdního příkazu, který ale nerespektovala a po té, co uzavřela manželství podala novou žádost tentokrát z důvodu soužití právě s manželem.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými důkazy a vypořádal se se všemi zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu